

1230 – 30. desember

Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Rom 8: 35.

Her møter apostelen oss med det store spørsmålet som stadig bekymrer Guds barn: Hvordan skal jeg kunne bli bevart i Kristi kjærlighet?

Tidligere i kapitlet har apostelen styrket vår tro på den nåden vi står i, som trøst mot samvittighetens anklager og frykten for Guds vrede. Nå vender han seg mot bekymringene for de mange farene som vil ødelegge det åndelige livet. Han vil overbevise oss om at ingen ting som noen gang kan møte oss gjennom livet skal kunne skille oss fra Kristi kjærlighet. Og på samme måte som tidligere, ordlegger han sin trøst i den triumferende spørre-tonen:

Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Selve spørsmålet uttrykker jo en sterk tro og frimodighet hos apostelen. Men bare det at dette spørsmålet tas opp, og at et så utførlig trøstens svar her blir gitt, taler sitt klare språk. Det er tydelig at bekymring nettopp omkring dette; om vi skal kunne bli skilt fra Kristi kjærlighet, pleier uroe de troende, så de virkelig trenger denne trøsten.

Vi må altså ikke tro apostelen skriver dette for å markere sin egen frimodighet i troen, uten noen som helst tanke på også å skulle trøste noen som trengte til en slik trøst.

For dette er helt klart en vel kjent bekymring hos alle sanne Guds barn. Ja, et markert kjennetegn på den sanne nåden i hjertet; at de frykter for at de ikke skal bli bevart i Kristi kjærlighet. Det er ikke nok for dem at de i øyeblikket har Guds ords trøst på at de lever i nåden. De er også opptatt med det å bli bevart i nåden til sin siste stund.

Det er et godt tegn at du så levende kjenner din svakhet og ustadighet, kjenner det som vil hindre deg, og fiendens makt. Du frykter for å bli fratatt din dyrebar skatt. – Mens det jo samtidig er en viss svakhet i din tro at du ikke har en tilsvarende trøst i Guds trofasthet og makt –!

Men selve frykten er et godt tegn. For den viser at du ikke bare kjenner din svakhet og fiendens makt. Det betyr også at selve gaven da er blitt dyrebar og helt uunnværlig for deg.

For slik er nå alltid hjertets natur. I samme grad som noe blir dyrebart og umistelig for oss, kjenner vi straks farer og frykten for å miste dette. Har jeg en svært lite verdifull skatt å forsvare, kjenner jeg svært liten frykt for ranere. Men er skatten verd noen titalls millioner, da ser jeg for meg at all verdens ranere vet om den. Da kan jeg ikke oppspore sikker nok plass å bevare den på.

Den som aldri har noen frykt for å miste sin frelsesskatt i denne farlige verden, kan ennå ikke ha satt noen stor pris på den. Da er det et mye bedre tegn om du har en fryktens ånd, så du nesten bestandig frykter for en åndelig fare, frykter bedraget. Som en gammel lærer uttrykker det: «Når du ser for deg muligheten for at du en dag skulle miste gudsfrykten og troen i hjertet, så gripes du som av dødsangst». Dette er et vitnesbyrd om at Den Hellige Ånd har gjort sin gjerning i hjertet. Har gjort at din nådestand virkelig er blitt dyrebar og umistelig for deg.

Men de som bekymrer seg for å skulle miste Guds nåde, de skal også trøstes med Guds nåde. Det er en hovedregel i alt Guds ord. Og den handler også apostelen ut fra her. Det er akkurat dem som

frykter, som han nå vil trøste. Det er disse han nå forsikrer om at de har en så sterk og trofast Herre og beskytter at ingen ting skal kunne skille dem fra ham.

Mange sterke fiender og hindringer vil møte opp på vår vei, «men i alt dette skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss». Dette er trøsten apostelen forkynner her.

Kristi kjærlighet. Den nåden ingen ting skal kunne skille oss fra, er her skildret med det korte, men innholdsrike uttrykket: Kristi kjærlighet. Ikke vår kjærlighet til Kristus, men Kristi kjærlighet til oss, som hele sammenhengen viser. For i verset foran har apostelen bare talt om hva Kristus har gjort og gjør for oss.

Og hva vil det så si å bli skilt fra Kristi kjærlighet? Uten tvil må det bety å ikke lenger personlig ha del i Kristi kjærlighet, og dermed fra nådepakten. For den som lever i nådepakten er Kristi kjærlighet hele hans frelse og salighet.

Ikke nok med at vi gjennom Kristi kjærlighet har fått alt vi trenger til liv og salighet; Vår Fars evige nåde, frihet fra all fordømmelse, Den Hellige Ånd i hjertet, barnekår og arverett i himmelen. Men det er akkurat denne Kristi kjærlighet som alt her i livet er de troendes mest dyrebare skatt og glede.

For den ekte bruden er brudgommens kjærlighet mer verd enn alle hans gaver og eiendommer. Et Guds barn sier som Asaf: «Herre, når jeg bare har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden».

Det er også et kjennetegn på et Guds barn, at når det har syndet, er det mest redd for at det har vekket opp Herrens vrede og har mistet hans kjærlighet. Derfor er dette uttrykket «Kristi kjærlighet» som tatt rett ut fra en troendes hjerte.

Så spør nå apostelen: «Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet?» Som vi alt har nevnt, ligger det straks i spørsmålets tone en overbevisende trøst om at ingen og intet skal kunne skille oss fra denne kjærligheten.

Og vi må jo si det er en stor og guddommelig trøst at vi har så stor og mektig en Herre, som skal støtte oss og hjelpe oss lykkelig igjennom alle fristelser og farer, når vi påkaller ham. Selv om vi ikke får den trøsten vårt gamle hjerte gjerne ville ha. For det vil vi skal tro at all fare er over, så vi aldri mer daglig trenger å påkalle Herren og leve avhengig av ham.

Lovet være Herren! I hans makt og trofasthet har vi alltid trøst når vi kjenner vi trenger det. Og bare slik er da også den trøsten Herren så gjerne vil gi oss.